

Arrest

nr. 240 801 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

- In zake:
1. X
 2. X
- beiden in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon X
3. X
 4. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. ABADJAN
Kunstlaan 52
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon X, X en X, die eveneens verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 november 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 oktober 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. ABADJAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 3 augustus 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 4 oktober 2019 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 03.08.2018 werden ingediend door :

M., H. (..) (R.R.: xxx)

geboren te Musaler op (...)1975

M., H. (..) (R.R. xxx)

Geboren op (...)1975 OF (...)1976

Wettelijke vertegenwoordigers van: M., A. (..) (R.R. xxx)

Geboren op (...)2011 te Bree

Meerderjarige zoon:

M., P. (..) (R.R. xxx)

Geboren op (...)1996

M., T. (..) (R.R. xxx)

Geboren op (...)1998

adres: (..)

nationaliteit: Armenië

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat mevrouw en de twee oudste zoons op 16.07.2010 in België aankwamen. Mijnheer werd een eerste maal aangetroffen op 08.09.2010. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 15.03.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 04.07.2011 met een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. Hun laatste asielaanvraag werd afgesloten op 08.02.2012 eveneens afgesloten met een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. De duur van de procedures – namelijk tien maanden voor de eerste, veertien dagen voor de tweede en vier maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Verder blijkt uit het administratief dossier dat dhr. M. P. (..) op 29.05.2012 werd aangetroffen te Berlijn, Duitsland en dat de Duitse autoriteiten een overnamevraag stelden voor zowel T. (..) als P. (..). Op 07.11.2012 verwittigd de Duitse overheid dat de overnamevraag wordt ingetrokken daar betrokkenen meer dan drie maanden in hun land van herkomst hebben verbleven. Na deze kennisgeving bevat het administratief dossier geen enkel bewijs van de aanwezigheid van betrokkenen op het Belgische grondgebied tot het indienen van huidige aanvraag 9bis. Ook bij huidige aanvraag 9bis worden geen stukken voorgelegd die aantonen dat betrokkenen in deze periode in België verbleven.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat ze al acht jaar proberen een plaats in de samenleving te vinden en dat ze al jarenlang in onzekerheid leven. Betrokkenen vinden dat dit langdurig verblijf in aanmerking genomen dient te worden als buitengewone omstandigheid. Echter, we stellen vast dat deze acht jaar niet op het Belgische grondgebied werden doorgebracht. Betrokkenen geven zelf aan in hun verzoekschrift dat zij in 2012 naar Duitsland verhuisden. Het administratief dossier van betrokkenen bevat geen enkel bewijs van hun aanwezigheid van 2012 tot het indienen van huidige aanvraag 9bis. Dit

wordt bevestigd door het feit dat betrokkenen geen enkel schoolattest voorleggen voor hun zoon A. (...), die nochtans in België geboren is en evenmin enige schoolattesten voorleggen voor hun twee oudste zonen. Met hun beweerde langdurig verblijf kan dan ook geen rekening gehouden worden daar uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat betrokkenen van 2012 tot huidig verzoekschrift niet in België verbleven. Er is dan ook geen sprake van enig langdurig verblijf waar rekening mee gehouden dient te worden.

Betrokkenen verwijzen naar de verblijf van hun oudste kinderen, die reeds vanaf de leeftijd van 12 en 14 jaar afwisselend in België en in Duitsland verbleven zouden hebben, dat zij hun jaren van volwassenwording in Europa doorgebracht zouden hebben en dat zij getekend zouden zijn door de gebruiken, kennis en levensstijl van België en Europa in ruimere zin. Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt worden deze bewering niet ondersteund door de objectieve informatie uit het administratief dossier. Beide zoons kwamen inderdaad op minderjarige leeftijd naar België maar in 2012 werden beiden aangetroffen in Duitsland, zoals blijkt uit de overnameaanvraag van Duitsland. Meer nog de Duitse autoriteiten trokken hun overnameaanvraag in omdat beide kinderen meer dan drie maand in het land van herkomst verbleven hadden na hun verblijf in België. Noch huidige aanvraag 9bis noch het administratief dossier van betrokkenen bevat enig bewijs van scholing van deze jongeren. We stellen dus vast dat er geen sprake is van enige hechte banden met België die een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen van hun aangehaalde verblijf in Duitsland. Het blijft bij een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig bewijs.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun oudste zoons hun dienstplicht moeten vervullen bij een terugkeer naar Armenië. Echter, Armeense staatsburgers die in het buitenland verblijven en hun verplichte legerdienst niet hebben vervuld kunnen via de diplomatieke vertegenwoordiging van Armenië in het buitenland zich in orde stellen met hun militaire verplichtingen. Betrokkenen kunnen zich dan ook richten tot de Armeense ambassade te Brussel om er voor te zorgen dat zij bij een terugkeer naar Armenië reglementair in orde is met de Armeense dienstplichtwet waardoor de Armeense autoriteiten geen aanleiding zullen hebben om betrokkenen bij aankomst te arresteren omwille van dienstplichtonderduiking. Bovendien kan het feit dat de zoons, bij een terugkeer naar het land van herkomst, verplicht zullen worden om hun legerdienst te vervullen niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de militaire dienst te vervullen valt onder de nationale wetten van Armenië en geldt voor alle mannelijke burgers. Bijgevolg kan dit element dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers. Bovendien wordt er geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat hun zoons risico lopen op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun jongste zoon geen banden zou hebben met Armenië dan via de verhalen van zijn ouders aangezien hij in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Betrokkenen beroepen zich daarnaast op het feit dat hun jongste zoon de leeftijd van zeven jaar bereikt heeft waardoor in scholing voorzien dient te worden, waarbij het bijzonder belangrijk zou zijn om onderwijs zonder onderbrekingen te volgen in een vertrouwde omgeving. Een terugkeer naar Armenië en het verlies van minstens één schooljaar zou niet verantwoord zijn in dat opzicht. Het belang van basisonderwijs en de impact ervan om verdere educatie te voltooien is algemeen gekend en bewezen aan de hand van talrijke studies en dient hoog in het vaandel gedragen te worden in het licht van het recht op onderwijs. Echter, we stellen vast dat betrokkenen geen enkel bewijs van scholing voorleggen met betrekking tot hun jongste zoon, noch van België noch van Duitsland. Hun jongste zoon is nochtans al leerplichtig vanaf 01.09.2017 en zou normaliter nu reeds in het derde leerjaar moeten zitten. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat hun zoon reeds enige vorm van onderwijs genoten heeft. Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk waarom hij zijn onderwijs niet in Armenië zou kunnen opstarten. Betrokkenen tonen niet aan dat hun zoon in Armenië niet kan aansluiten of opstarten in het onderwijs. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat het recht op onderwijs in het gedrang komt. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun jongste zoon geen enkele band met Armenië zou hebben, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Armenië niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel hun zoon niet in Armenië is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kind tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was en gezien het feit dat zij in de periode van 2012 tot 03.08.2018 niet in België verbleven hebben. Dit element

kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beroepen zich op het feit dat ook hun oudste zoons het land van herkomst niet zouden kennen, dat zij de taal niet voldoende zouden beheersen, dat zij hun banden met Armenië kwijt zouden zijn, dat zij niet in Armenië gestudeerd zouden hebben, maar dat zij in Europa opgegroeid zijn en hier geïntegreerd zijn. Echter, allereerst merken we nogmaals op dat noch het administratief dossier noch huidige aanvraag 9bis enig bewijs van scholing bevat. Verder stellen we vast dat het administratief dossier geen enkel bewijs van hun aanwezigheid bevat op het Belgische grondgebied in de periode tussen 2012 en huidige aanvraag 9bis. Verder merken we op dat betrokkenen ook geen enkel bewijs voorleggen van hun beweerde verblijf in Duitsland. Bovendien stellen we vast dat beide jongeren geboren en getogen zijn in Armenië en dat zij pas op 12- en 14-jarige leeftijd naar België kwamen. Dit veronderstelt dat zij in Armenië reeds een zekere scholing genoten hebben. Dit in combinatie met de vaststelling dat er geen enkel bewijs van scholing in Europa wordt voorgelegd, maakt de bewering dat zij het Armeens onvoldoende beheersen, niet aannemelijk. Verder stellen we vast dat ook de ouders geen enkel bewijs voorleggen van deelname aan taallessen. Dit maakt het niet aannemelijk dat zij hun kinderen niet in het Armeens opgevoed zouden hebben. Verder verwijzen we nogmaals naar de vaststelling van de Duitse autoriteiten dat beide jongeren na hun verblijf in België (in de periode 2010-2012) meer dan drie maand in het land van herkomst verbleven hebben. Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat zij geen banden meer hebben met land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen wensen zich te beroepen op artikel 8 EVRM omdat zij enkel in België een familieleven zouden kunnen hebben. Echter, allereerst benadrukken we nogmaals dat er geen enkel bewijs is van hun aanwezigheid op het Belgische grondgebied in de periode van 2012 tot huidige aanvraag 9bis. Dit ondermijnt al in zeer ernstige mate hun bewering dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen uitbouwen. Betrokkenen beroepen zich hiervoor vooral op het feit dat hun zoons hun dienstplicht moeten vervullen bij een terugkeer en dus niet samen met hun ouders zouden kunnen terugkeren naar België. Echter, zoals hierboven reeds gemeld staat het betrokkenen vrij om zich hiertoe te richten tot de Armeense ambassade te Brussel en kan het vervullen van de dienstplicht niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen geen enkele getuigenverklaring voor. Evenmin leggen ze enig schoolattest voor noch van hun kinderen noch van henzelf. Ter staving van hun hechte banden leggen ze enkel een intentie tot indienstneming voor en dit voor elk volwassen gezinslid, bij dezelfde werkgever. We stellen dus vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van hechte banden of van een in België opgebouwd gezinsleven. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkenen een aanvraag om machtiging tot verblijf dienen in te dienen bij de Belgische ambassade te Moskou kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Rusland te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkenen niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Rusland. Zij dienen zich

enkel naar Moskou te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hen vrij om terug te keren naar (land van herkomst) om daar de beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Betrokkenen verwijzen naar de verklaringen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, met name het kader van actieve migratie. Echter, het betreft hier uitspraken van dhr. Francken Theo, voormalig staatssecretaris van Asiel en Migratie. Betrokkenen kunnen zich niet nuttig beroepen op de uitspraken van de voormalige staatssecretaris.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al acht jaar in België zouden verblijven, dat zij een kans zouden willen krijgen om bij te dragen aan de Belgische samenleving en economie, dat mijnheer M. (...) vrachtwagenchauffeur zou zijn, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij dus bereid zou zijn om een knelpuntberoep uit te oefenen, dat ook mevrouw onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden als schoonmaakster, dat zij dus ook in een knelpuntberoep zou tewerkgesteld kunnen worden, dat ook beide meerderjarige zoon onmiddellijk tewerkgesteld kunnen worden en dat zij voor elk volwassen gezinslid een intentie tot indienstneming voorleggen evenals een lijst van knelpuntberoepen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partijen hebben ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

- 39/71;
- [...];
- 39/73 1(, § 1);
- 39/73-1;
- 39/74;
- 39/75;
- 39/76, § 3, eerste lid;
- 39/77, § 1, derde lid.

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. Op straffe van niet-ontvankelijkheid van de nota met opmerkingen wordt, indien de originele nota is ingediend bij aangetekende brief of per bode met ontvangstbewijs, binnen dezelfde termijn een afschrift ervan per elektronische post en op de bij koninklijk besluit bepaalde wijze overgezonden.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, noch de in artikel 39/68 bedoelde bijzondere procedureregels, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij wordt bijgestaan door een advocaat, wordt binnen de in het vijfde lid bepaalde termijn om een synthesesemorie in te dienen, een afschrift ervan per elektronische post en op de bij koninklijk besluit bepaalde wijze overgezonden. De griffie maakt uitdrukkelijk melding van dit voorschrift op de in het derde lid bedoelde kennisgeving.

Indien de verzoekende partij geen afschrift van de synthesesemorie per elektronische post heeft overgezonden zoals bepaald in het achtste lid, dan richt de hoofdgriffier aan de verzoekende partij een brief waarbij die partij wordt verzocht om binnen de acht dagen haar synthesesemorie te regulariseren.

Indien de verzoekende partij de synthesesemorie regulariseert binnen de acht dagen na de ontvangst van het in het negende lid bedoelde verzoek, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

Een synthesesemorie die niet, onvolledig of laattijdig is geregulariseerd, wordt geacht onontvankelijk te zijn. De procedure wordt voortgezet overeenkomstig het eerste lid en de Raad doet uitspraak op basis van het verzoekschrift.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesesemorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesesemorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet omschrijft de synthesesemorie als een processtuk “*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*”. Het begrip “*samenvatten*” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het ontwikkelen van een nieuw middel of het geven van een nieuwe invulling aan een middel kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd.

Bij de verantwoording van amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat voorafging aan de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, waarbij de synthesesemorie werd heringevoerd, werd erop gewezen dat “*de meerwaarde van een synthesesemorie [...] meervoudig is omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten*” (Parl.St. Kamer, 2012-2013, zittingsperiode 53, nr. 2572/002, p. 6).

Uit de in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesesemorie.

Indien een verzoekende partij wel degelijk wenst te repliceren op de nota van de verwerende partij, kan zij een synthesesemorie indienen en daarin haar middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien zij haar middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt een verzoekende partij tegemoet aan de bekommernis om haar toe te laten te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat.

Het komt de feitenrechter toe om te oordelen of een middel (voldoende) is samengevat of niet. Het komt de feitenrechter tevens toe om te oordelen of een bepaalde memorie, waarin de middelen integraal worden herhaald, voldoende is aangevuld om te worden beschouwd als een werkelijke repliek op de nota.

Dit is een feitenkwestie die geval per geval dient te worden bekeken.

De Raad wijst er tevens op dat nergens wordt aangegeven dat de verzoekende partij de middelen die in het verzoekschrift werden aangevoerd mag aanvullen of een andere wending mag geven. Bovendien schrijft artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet voor dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet waarin onder andere uitdrukkelijk wordt vermeld dat “*geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn*”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesememorie stellen de verzoekende partijen als volgt:

“EERSTE en ENIGE MIDDEL, genomen uit de schending van:

- *Artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;*
- *De motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, alsook de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het criterium van de redelijkheid en proportionaliteit, en de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen;*
- *Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 04.11.1950 te Rome en goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (bescherming van het gezins- en het privéleven).*

1. De formele motivering van administratieve rechtshandelingen maakt een substantiële formaliteit uit bestaande uit de aangeving, uit het instrumentum van de administratieve rechtshandeling, van motieven in rechte, namelijk de normen waarvan de auteur van de handeling toepassing maakt, en de motieven in feite, zijnde de omstandigheden die eraan zijn voorafgegaan, die de grond uitmaken van de rechtshandeling.

Dit werd een verplichting door de wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke bestuurshandelingen. De ingeroepen wettelijke bepalingen bepalen dat elke administratieve beslissing volledig, afdoende en concreet gemotiveerd moet worden.

2. Het principe van behoorlijk en zorgvuldig bestuur houdende o.a. de beginselen van redelijkheid - billijkheid, proportionaliteit, rechtmatig vertrouwen en voorzorg, houdt in dat de overheid zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden. De beslissing dient zich te baseren op informatie die correct werd verkregen. De overheid dient zich ervan voldoende te vergewissen en te informeren teneinde een beslissing te nemen met volle kennis ter zake. De overheid dient tot een beslissing te komen op basis van een volledig en adequaat onderzoek van het concreet geval in redelijkheid en in billijkheid.

De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een zorgvuldige feitenvinding (RvSt., nr. 167.411, 2 februari 2007; RvSt., nr. 154.954, 14 februari 2006).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV, nr. 165.752, 13 april 2016).

3. De aanwezigheid van buitengewone omstandigheden omvat de verplichting voor de verzoekers om aan te tonen dat het voor hen onmogelijk is, of bijzonder moeilijk, om terug te keren naar hun land van herkomst om er de nodige machtiging tot verblijf te vragen, {in deze zin : RW 9.628, 9 april 2008, onuitgegeven; RW n° 5.616, 10 januari 2008, onuitgegeven; RW n°7.722, 22 februari 2008, onuitgegeven }.

De Raad van State verduidelijkt het volgende: "de buitengewone omstandigheden zijn geen gevallen van overmacht, het volstaat dat verzoeker aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om er een machtiging te vragen" (R.v.S., arrest n° 93760, 6 maart 2001, R.D.E. januari - februari - maart 2001, n°113, 217).

Meer bepaald, is een buitengewone omstandigheid een omstandigheid die de vreemdeling, die zich op het Belgische grondgebied bevindt, verhindert tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om er de formaliteiten te vervullen nodig voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf. (R.v.S., arrest n°74880, 30/06/1998, RDE, april/mei/juni 1998, p.229).

In zoverre de Minister of zijn afgevaardigde in zijn onderzoek naar bijzondere omstandigheden over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt waar de Raad van State zich niet in de plaats mag stellen, is zij er niet minder toe gehouden om haar beslissing te motiveren en te verantwoorden, rekening houdend met alle elementen eigen aan het geval wat haar voorgelegd is (zie RW n°7.839, 26 februari 2008, onuitgegeven - in deze zin eveneens: RW 11.640, 23 mei 2008, onuitgegeven; 12.935 van 20 juni 2008, onuitgegeven).

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende en geeft geen analyse weer van het geheel door de verzoeker aangebrachte elementen.

4. Daar de Wet van 15/12/1980 geen concrete definitie geeft van "buitengewone omstandigheden" heeft verwerende partij bij de beoordeling van een aanvraag op basis van artikel 9bis een ruime appreciatiemarge. Bijgevolg is van uitermate belang dat de motieven van de beslissing in extenso worden uiteengezet.

Echter, de bestreden beslissing is gecompartmenteerd gemotiveerd. Aan de hand van repetitieve argumenten, waardoor de aangegeven elementen worden afgedaan als onbelangrijk, kunnen de verzoekers niet afleiden waarom ze niet vallen onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 9bis Vw. Verwerende partij kan in die zin niet zonder uitleg bepalen dat een tijdelijke terugkeer geen enkele moeilijkheid inhoudt.

5. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verwerende partij verscheidene omstandigheden, zijnde het familieleven dat in het gedrang komt door terugkeer naar het land van herkomst, lang verblijf in Europa en administratieve en praktische moeilijkheden bij het terugkeer, niet als geheel onderzoekt.

De Raad is nochtans van mening dat de administratie de motieven in hun geheel dient te onderzoeken: « Het louter antwoorden op alle door verzoekers aangehaalde elementen afzonderlijk volstaat in casu niet. (...) ». » (zie RvV 13 april 2016, nr. 165.752)

(eigen onderlijning)

De bestreden beslissing overloopt elementen die de verzoekende partijen naar voren brachten in hun aanvraag, om dan elk element afzonderlijk te verwerpen als zijnde geen geldige buitengewone omstandigheid die verzoeker ervan zou weerhouden om een machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst.

Daar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen de bestreden beslissing op de inhoud bekritisieren en aldus om die reden de motiveringsplicht als voldaan beschouwd wordt, dient te worden verwezen naar de plicht van de verwerende partij om zowel de motieven in rechte als in feite voldoende aan te geven waarbij de motivering moet toelaten aan de rechtszoekende om de inhoud van de beslissing te begrijpen.

In casu laten de argumenten afzonderlijke feitelijke elementen van het dossier gelden en geeft de motivering onvoldoende blijk het geheel aan de omstandigheden te hebben onderzocht.

In praktijk is het voor de verzoekers bijzonder moeilijk omwille van het geheel van de omstandigheden om terug te keren naar het land van oorsprong: oudste kinderen zouden hun dienstplicht moeten vervullen in een land dat ze niet kennen waarbij ze minstens twee jaar vast zullen zitten ongeacht van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake hun aanvraag tot machtiging tot verblijf, waarbij bovendien ze geen gebruik zullen kunnen maken van een positieve beslissing omwille van de dienstplicht, het jongste kind zou in ieder geval minstens één jaar scholing verliezen, ouders zullen gescheiden worden van hun oudste kinderen.

De bestreden beslissing beoordeelt elk element afzonderlijk, waarbij de impact van de omstandigheden bovendien wordt afgezwakt, en niet het geheel aan de omstandigheden die in combinatie en bij correcte beoordeling van hun zwaarwichtigheid wel buitengewone omstandigheden vormen die terugkeer naar het land van oorsprong bijzonder moeilijk maken. De motivering van de beslissing kan niet als afdoende worden beschouwen daar deze niet toelaat in te zien of de verwerende partij het geheel aan de omstandigheden überhaupt in aanmerking heeft genomen om tot de bestreden beslissing te besluiten.

6. De bestreden beslissing geeft geen redelijke beoordeling van de aangehaalde buitengewone omstandigheden weer.

- Ten eerste heeft de verzoekende partij uitdrukkelijk gesteld in de aanvraag tot machtiging tot verblijf dat er rekening diende te worden gehouden met het langdurig verblijf van het gezin in België en deels in Duitsland waarbij de familie sinds 2010 niet teruggekeerd is naar Armenië. Vooral voor kinderen van het gezin dient dit in het bijzonder te worden overwogen bij het nemen van een beslissing inzake de aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Daar de verwerende partij stelt dat de meerderjarige zonen van het gezin geen problemen zouden ondervinden bij het terugkeren naar hun land van oorsprong in verband met het vervullen van de militaire dienst omdat ze zich bij de Ambassade van de Armeense Republiek in Brussel kunnen aanmelden en alzo een arrestatie aan de grenzen van Armenië kunnen vermijden, houdt de verwerende partij geen rekening met het feit dat het vervullen van de militaire dienstplicht een onvermijdelijk verblijf van minstens 2 jaar in Armenië inhoudt, in omstandigheden die helemaal vreemd zijn aan de kinderen.

In casu strekt de vraag zich niet uit over de buitengewone aard van de verplichting op zich, doch moet deze verplichting beoordeeld worden in het licht van de buitengewone omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken voor de betrokkenen om terug te keren naar het land van oorsprong om vandaar een aanvraag voor een machtiging tot verblijf in te dienen. Vanuit dat perspectief maakt deze verplichting het in praktijk bijzonder moeilijk voor de meerderjarige zonen om terug te keren naar hun geboorteland en dient deze wel te worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid.

Twee elementen moeten in overweging worden genomen bij de beoordeling van de plicht om legerdienst te vervullen als een buitengewone omstandigheid.

- Ten eerste dient rekening te worden gehouden met het feit dat terugkeer zou betekenen dat de zonen de legerdienstplicht moeten vervullen en alzo minstens voor twee jaar in Armenië zouden moeten verblijven waarbij ze tot een daad worden verplicht in een land die ze enkel vaag herinneren van hun kindertijd en terecht komen in een vreemde omgeving.

- Ten tweede zou het vervullen van de militaire dienstplicht betekenen dat ze gescheiden zouden zijn van hun ouders tijdens de periode van de dienstplicht, maar ook in een latere periode indien de aanvraag tot machtiging tot verblijf succesvol zou zijn.

De plicht om de legerdienst te vervullen zal onvermijdelijk een bijzondere moeilijkheid zijn bij een latere poging om terug te keren naar België, zelfs indien een aanvraag ingediend in het buitenland wordt ingewilligd. Door deze elementen niet te overwegen miskent de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht.

Voor het jongste kind verwijst de beslissing naar het ontbreken van de bewijzen van inschrijving in een school en het ontbreken van het bewijs van onmogelijkheid tot scholing in Armenië om te besluiten dat de verzoekende partij het niet aannemelijk maakt dat het recht op het onderwijs in het gedrang komt. Echter, er dient te worden verwezen naar het geheel van de omstandigheden waarin het gezin functioneert.

De aanvraag tot machtiging tot verblijf is ingediend in augustus waarbij het niet mogelijk was om een inschrijvingsattest voor te leggen. De verwerende partij heeft echter geen enkel bijkomend stuk opgevraagd ondanks uitdrukkelijke voorstel van de verzoekende partij. De verzoekende partij beweerde niet dat er geen mogelijkheid bestaat tot scholing in het land van oorsprong, doch dient te worden onderstreept dat een kind dat in België is geboren het bijzonder moeilijk zal hebben om scholing te beginnen in het land van oorsprong en voorts mogelijks terug dient te keren naar zijn gewoonlijke omgeving in België, indien de aanvraag tot machtiging tot verblijf wordt goedgekeurd. Daarbij zal een achterstand in scholing onvermijdelijk zijn. Het blijkt uit de motivering niet dat dit in overweging is genomen.

- Ten tweede verwerpt verwerende partij het belang van de werkbelofte dat verzoeker voorlegt omdat hij niet in het bezit is van een arbeidsvergunning om in België te verblijven.

De verwerende partij geeft hier echter duidelijk blijk van een cirkelredenering. Zonder arbeidsvergunning kan verzoeker inderdaad niet wettig werken in België. Echter, overeenkomstig artikel 17, 5° van het KB van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, zou verzoeker een arbeidsvergunning kunnen bekomen indien hij tot een verblijf zou worden gemachtigd in toepassing van artikel 9bis.

7. In zijn aanvulling van 4 november 2013 heeft verzoeker zich beroepen op zijn familie- en privéleven en dus op de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

" 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair ba la nee'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door voormeld verdragsartikel worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Volgens vaste rechtspraak van de Raad dient eerst te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing (zie RvV 12 april 2016, nr. 165.580).

Beide begrippen "familie- en gezinsleven" en "privéleven" worden niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. De beoordeling is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yigit/Turkije (GK), § 93; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

In de tweede plaats dient te worden onderzocht of er sprake is van een inmenging in het privé-/ en of familieleven. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Met betrekking tot dit laatste stelt de Raad het volgende:

"Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, DaHa/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Siivenko/Letiand (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederiand(GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, SHvenko/Letiand (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Masiov/Oostenrijk (GK), § 76)." (zie RvV, nr. 165.580, 12 april 2016).

Bij het uitvoerdigen van een beslissing dient dus een juist evenwicht te worden geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekers en het beoogde doel van de Belgische Staat (zie ook R.v.St., nr 167.847 van 15 februari 2007; RW, nr. 14250 van 17 juli 2008).

Bij deze afweging moet de aandacht gaan naar de individuele feitelijke situatie van verzoeker.

De RvV stelde in haar arrest nr. 130.246 dd. 26.09.2014 o.a. het volgende :

"Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig moaehik onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM. Als hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verbijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54). "

De RvV herhaalt aldus het gezegde in haar arrest van 17 juli 2008, nr. 14.250, (eigen onderlijning) : "Niets in het administratief dossier wijst erop dat verzoeker in Marokko nog hechte familiebanden heeft die hem toestaan om aldaar een waardig en effectief gezinsleven te leiden. Blijkens de nota van verweerder wordt dit gezinsleven van verzoeker eveneens in België gesitueerd, aangezien gesteld wordt dat "De verwerping van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn familie wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. "In het licht van deze specifieke feitelijke omstandigheden vormt de verplichting die voor verzoeker uit de tweede bestreden beslissing voortvloeit, namelijk de terug keer naar Marokko teneinde daar een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf in België aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, waarbij het bovendien niet onredelijk is te stellen dat de behandeling ervan minstens een tijd in beslag zou nemen gelet op de eerste bestreden beslissing, een disproportionele inbreuk op verzoekers gezinsleven die niet getuigt van een juist evenwicht tussen verzoekers belangen en de belangen van de Belgisch staat. Het belang (voordeel) van de Belgische staat bij de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is miniem in vergelijking met de schade (nadeel) die aan de verzoekende partij en zijn familie wordt berokkend. De Raad merkt op dat de tweede bestreden beslissing zelfs geen gewag maakt van verzoekers feitelijke situatie en gezinsleven en evenmin nagaat of de inbreuk op verzoekers gezinsleven in verhouding staat tot het nagestreefde doel. Verweerder kan derhalve niet gevolgd worden wanneer hij stelt dat "Door de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk

kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoeker het verblijf te weigeren en hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten".

8. In casu is het duidelijk dat het familie- en privéleven van de verzoekers zich effectief in België situeert. Verzoekers hebben voorbij 9 jaar in België en Duitsland gewoond. Het is onvoorstelbaar dat in 9 jaar tijd de banden met Armenië sterker zouden zijn dan met België, vooral voor kinderen die hier volwassen zijn geworden. Het is meer dan aannemelijk dat het privéleven van de verzoekers in België is gesitueerd alleen al omwille van het langdurig verblijf. Het is onduidelijk welk ander privéleven zij zouden hebben in Armenië waar ze niet naartoe zijn geweest voor bijna 10 jaar. Al hun sociale contacten en vriendschappen bevinden zich buiten Armenië.

Door het gezin te verplichten naar hun land van oorsprong terug te keren stelt de verwerende partij hen in de onmogelijkheid hun recht op het privéleven uit te oefenen. De verwerende partij houdt verder geen rekening met het feit dat het vervullen van de militaire dienstplicht een onvermijdelijk verblijf van minstens 2 jaar in Armenië inhoudt, in omstandigheden die helemaal vreemd zijn aan de kinderen.

Terugkeer zou betekenen dat de zonen de legerdienstplicht moeten vervullen waarbij ze gescheiden zouden zijn van hun ouders tijdens de periode van de dienstplicht, maar ook in een latere periode indien de aanvraag tot machtiging tot verblijf succesvol zou zijn voor hun ouders en voor henzelf.

Door te vereisen dat de verzoekers naar hun land van oorsprong terugkeren plaatst de verwerende partij de verzoekers in een situatie waarbij een verregaande inmenging in hun familie- en privéleven plaats vindt. Deze inbreuk zou bovendien manifest disproportioneel zijn ten aanzien van het recht op het gezins- en familieleven.

Verwerende partij specificeert niet welke grond een inbreuk op het familieleven van verzoeker rechtvaardigt en geeft terzake geen afdoende motivering. Bovendien is de belangenafweging die verwerende partij maakt manifest onredelijk.

Het voordeel/het belang dat de Belgische Staat zou behalen bij een terugkeer van de verzoekers naar hun land van herkomst wegen niet op tegen de mogelijke ernstige gevolgen voor de verzoekers.

Immers, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, is het helemaal niet zeker dat de verwijdering slechts tijdelijk zou zijn.

Verzoekers voeren dus aan dat het niet onredelijk is te stellen dat de terugkeer naar hun land van herkomst teneinde daar een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf in België aan te vragen een disproportionele inbreuk op verzoekers gezinsleven zou betekenen.

De loutere vermelding dat er geen bewijzen van effectieve banden zijn voorgelegd is in deze niet afdoende om van een overwogen afweging te spreken."

3.2. De vaststelling dringt zich op dat verzoekende partijen pas voor het eerst in hun synthesesmemorie een schending aanvoeren van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel alsook van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel. Dergelijke middelen waren niet opgenomen in het inleidende verzoekschrift en er blijkt ook niet dat verzoekende partijen niet reeds in de mogelijkheid waren deze middelen in hun inleidende verzoekschrift te ontwikkelen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partijen hun middel inhoudelijk aanvullen met volgende kritiek: " - Ten tweede verwerpt verwerende partij het belang van de werkbefoorte dat verzoeker voorlegt omdat hij niet in het bezit is van een arbeidsvergunning om in België te verblijven.

De verwerende partij geeft hier echter duidelijk blijk van een cirkelredenering. Zonder arbeidsvergunning kan verzoeker inderdaad niet wettig werken in België. Echter, overeenkomstig artikel 17, 5° van het KB van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, zou verzoeker een arbeidsvergunning kunnen bekomen indien hij tot een verblijf zou worden gemachtigd in toepassing van artikel 9bis." De Raad stelt vast dat dit geen antwoord vormt op hetgeen uiteengezet is in de nota met opmerkingen.

Het begrip 'nieuw middel' geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partijen een nieuwe feitelijke grondslag geven aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesmemorie voor het eerst nieuwe "middelen", dit is een voor het eerst in de synthesesmemorie

aangevoerde schending van een rechtsregel, alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrag brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partijen de mogelijkheid biedt om een synthesesmemorie neer te leggen “waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

Concluderend kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen in casu in de synthesesmemorie niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kunnen geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen, hetgeen in casu niet het geval is.

3.3. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit de synthesesmemorie blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.”

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. Waar verzoekende partijen een theoretisch betoog voeren over het begrip *‘buitengewone omstandigheden’* tonen zij niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of incorrecte wijze tot de bevinding is gekomen dat de door hen ingeroepen omstandigheden hen niet verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. De Raad herinnert eraan dat het aan de verzoekende partijen toekomt aan te tonen dat zij gewag kunnen maken van buitengewone omstandigheden die hen verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. In casu blijkt dat de verwerende partij de door de verzoekende partijen ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft beoordeeld en vastgesteld heeft dat deze niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden die hen verhinderen de aanvraag in het herkomstland te doen.

Verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissing *“geen analyse weer(geeft) van het geheel door de verzoeker aangebrachte elementen”*. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 9bis van de

vreemdelingenwet geen enkele “methode” of “werkwijze” voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kunnen verzoekende partijen niet gevolgd worden in hun stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden.

Verzoekende partijen tonen ook geenszins aan dat de verwerende partij een standaardformulering of “repetitieve argumenten” zou gebruikt hebben. Integendeel, de verwerende partij is ingegaan op de specifiek door de verzoekende partijen ingeroepen elementen en heeft uitdrukkelijk gemotiveerd waarom deze elementen geen elementen zijn die hen verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen. Door louter de subjectieve overtuiging toegedaan te zijn dat zij wel degelijk elementen hebben aangehaald die hen verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen en te verwijzen naar hun aanvraag, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze beslist heeft tot de onontvankelijkheid van de aanvraag. Het komt de verzoekende partijen immers toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen, hetgeen zij met bovenvermelde handelswijze nalaten te doen.

2.6. Verzoekende partijen wijzen op hun langdurig verblijf in België en deels in Duitsland. Verzoekende partijen gaan met hun betoog evenwel geheel voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat, nadat de verzoeken tot internationale bescherming in België werden afgewezen, de meerderjarige kinderen M.P. en M. T. in 2012 in Duitsland werden aangetroffen en dat de overnamevraag door de Duitse autoriteiten werd ingetrokken aangezien bleek dat beiden meer dan drie maanden in het herkomstland hebben verbleven. Er blijkt niet dat sindsdien en tot aan de regularisatieaanvraag van 3 augustus 2018 zij in België hebben verbleven. Ook motiveert de verwerende partij verder dat alle verzoekende partijen zelf hebben aangegeven in hun aanvraag dat zij in 2012 naar Duitsland verhuisden en verder dat er geen enkel spoor in het administratief dossier terug te vinden is van hun aanwezigheid in België sinds 2012 tot aan de aanvraag van 3 augustus 2018. Dit wordt ook verder bevestigd door het gebrek aan schoolattesten. Er blijkt dan ook geenszins dat zij sinds 2012 in België verblijven zodat zij bezwaarlijk kunnen stellen dat zij al acht jaar in België verblijven. De verwerende partij motiveert verder: *“Betrokkenen verwijzen naar de verblijf van hun oudste kinderen, die reeds vanaf de leeftijd van 12 en 14 jaar afwisselend in België en in Duitsland verbleven zouden hebben, dat zij hun jaren van volwassenwording in Europa doorgebracht zouden hebben en dat zij getekend zouden zijn door de gebruiken, kennis en levensstijl van België en Europa in ruimere zin. Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt worden deze bewering niet ondersteund door de objectieve informatie uit het administratief dossier. Beide zoons kwamen inderdaad op minderjarige leeftijd naar België maar in 2012 werden beiden aangetroffen in Duitsland, zoals blijkt uit de overnameaanvraag van Duitsland. Meer nog de Duitse autoriteiten trokken hun overnameaanvraag in omdat beide kinderen meer dan drie maand in het land van herkomst verbleven hadden na hun verblijf in België. Noch huidige aanvraag 9bis noch het administratief dossier van betrokkenen bevat enig bewijs van scholing van deze jongeren. We stellen dus vast dat er geen sprake is van enige hechte banden met België die een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen van hun aangehaalde verblijf in Duitsland. Het blijft bij een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig bewijs.”*

Verzoekende partijen blijven – ondanks de objectieve vaststellingen in het administratief dossier, minstens het gebrek aan bewijs van het tegendeel – volharden dat zij sinds 2010 niet meer zijn teruggekeerd naar Armenië maar zij slagen er daarmee niet in afbreuk te doen aan hoger vermelde motivering.

2.7. Verzoekende partijen betwisten de motivering niet dat de meerderjarige zoons zich via de ambassade van Armenië in regel kunnen stellen wat betreft hun dienstplicht maar zij menen dat het vervullen van de dienstplicht een verblijf van twee jaar inhoudt, in omstandigheden die de kinderen vreemd is. De Raad kan de verwerende partij evenwel volgen waar deze motiveert: *“Bovendien kan het feit dat de zoons, bij een terugkeer naar het land van herkomst, verplicht zullen worden om hun legerdienst te vervullen niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de militaire dienst te vervullen valt onder de nationale wetten van Armenië en geldt voor alle mannelijke burgers. Bijgevolg kan dit element dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers. Bovendien wordt er geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat hun zoons risico lopen op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”* Het gegeven dat de meerderjarige zoons, net zoals

andere Armeense onderdanen, hun dienstplicht moeten vervullen, maakt niet dat dit een terugkeer naar het herkomstland verhindert om aldaar de aanvraag in te dienen. Het argument dat dit hen noodzaakt enige tijd in Armenië te verblijven in het kader van het vervullen van de dienstplicht, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Bovendien kunnen verzoekende partijen geenszins gevolgd worden dat Armenië een vreemd land is voor de kinderen gelet op de vaststellingen dat zij wel degelijk teruggekeerd zijn naar Armenië, minstens hun langdurig verblijf in België en Duitsland niet aannemelijk hebben gemaakt, alsook gelet op de motivering: *“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat ook hun oudste zoons het land van herkomst niet zouden kennen, dat zij de taal niet voldoende zouden beheersen, dat zij hun banden met Armenië kwijt zouden zijn, dat zij niet in Armenië gestudeerd zouden hebben, maar dat zij in Europa opgegroeid zijn en hier geïntegreerd zijn . Echter, allereerst merken we nogmaals op dat noch het administratief dossier noch huidige aanvraag 9bis enig bewijs van scholing bevat. Verder stellen we vast dat het administratief dossier geen enkel bewijs van hun aanwezigheid bevat op het Belgische grondgebied in de periode tussen 2012 en huidige aanvraag 9bis. Verder merken we op dat betrokkenen ook geen enkel bewijs voorleggen van hun beweerde verblijf in Duitsland. Bovendien stellen we vast dat beide jongeren geboren en getogen zijn in Armenië en dat zij pas op 12- en 14-jarige leeftijd naar België kwamen. Dit veronderstelt dat zij in Armenië reeds een zekere scholing genoten hebben. Dit in combinatie met de vaststelling dat er geen enkel bewijs van scholing in Europa wordt voorgelegd, maakt de bewering dat zij het Armeens onvoldoende beheersen, niet aannemelijk. Verder stellen we vast dat ook de ouders geen enkel bewijs voorleggen van deelname aan taallessen. Dit maakt het niet aannemelijk dat zij hun kinderen niet in het Armeens opgevoed zouden hebben. Verder verwijzen we nogmaals naar de vaststelling van de Duitse autoriteiten dat beide jongeren na hun verblijf in België (in de periode 2010-2012) meer dan drie maand in het land van herkomst verbleven hebben. Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat zij geen banden meer hebben met land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

Ook het argument dat de meerderjarige zoons van hun ouders gescheiden zouden worden, doet aan de motivering geen afbreuk. De zoons zijn 24 en 22 jaar en er blijkt niet dat zij niet in staat zouden zijn om onafhankelijk van hun ouders te functioneren tijdens het vervullen van de dienstplicht.

2.8. Waar verzoekende partijen voorts betogen dat de aanvraag ingediend werd in augustus zodat het onmogelijk was om een bewijs van schoolinschrijving voor het jongste kind voor te leggen gaan zij evenwel volledig voorbij aan de vaststelling van de verwerende partij dat met betrekking tot het jarenlange voorgehouden verblijf in België en Duitsland er geen bewijzen voorliggen van scholing van het jongste kind, dit terwijl het kind al leerplichtig is sinds 1 september 2017 en dus normaliter al in het derde leerjaar zou moeten zitten. Er blijkt niet dat het kind al enig onderwijs genoten heeft in België of Duitsland. Indien het kind wel degelijk onderwijs genoten heeft in België of Duitsland, dan zouden de verzoekende partijen hiervan bewijzen moeten kunnen voorleggen, hetgeen zij niet hebben gedaan. Hun kritiek doet hieraan hoegenaamd geen afbreuk. Verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk waarom het voor het jongste kind bijzonder moeilijk zou zijn om scholing te volgen in Armenië, waarmee het kind wel degelijk een band heeft via zijn ouders en zijn nationaliteit. Er blijkt ook niet dat het kind de Armeense taal en cultuur niet tot op zekere hoogte kent. De Raad ziet – net zoals de verwerende partij – in casu niet in waarom het loutere gegeven dat het jongste kind in België geboren is, het voor hem bijzonder moeilijk maakt onderwijs te volgen in Armenië, temeer niet blijkt dat de verzoekende partijen jarenlang in België of Duitsland verbleven hebben.

2.9. Verzoekende partijen menen voorts dat een schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde is.

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.11. Verzoekende partijen betogen dat hun familie- en privéleven zich in België bevindt. Zij hebben de voorbije negen jaar in België en Duitsland gewoond. Al hun sociale contacten en vriendschappen bevinden zich buiten Armenië. Door de terugkeer dreigt een scheiding met de meerderjarige zoons die de dienstplicht moeten vervullen.

2.12. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Betrokkenen wensen zich te beroepen op artikel 8 EVRM omdat zij enkel in België een familieleven zouden kunnen hebben. Echter, allereerst benadrukken we nogmaals dat er geen enkel bewijs is van hun aanwezigheid op het Belgische grondgebied in de periode van 2012 tot huidige aanvraag 9bis. Dit ondermijnt al in zeer ernstige mate hun bewering dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen uitbouwen. Betrokkenen beroepen zich hiervoor vooral op het feit dat hun zoons hun dienstplicht moeten vervullen bij een terugkeer en dus niet samen met hun ouders zouden kunnen terugkeren naar België. Echter, zoals hierboven reeds gemeld staat het betrokkenen vrij om zich hiertoe te richten tot de Armeense ambassade te Brussel en kan het vervullen van de dienstplicht niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen geen enkele getuigenverklaring voor. Evenmin leggen ze enig schoolattest voor noch van hun kinderen noch van henzelf. Ter staving van hun hechte banden leggen ze enkel een intentie tot indienstneming voor en dit voor elk volwassen gezinslid, bij dezelfde werkgever. We stellen dus vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van hechte banden of van een in België opgebouwd gezinsleven. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van*

het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

2.13. Verzoekende partijen slagen er niet in te weerleggen dat er geen geloof gehecht kan worden aan hun jarenlange verblijf in België. Zij maken ook niet aannemelijk dat zij een beschermenswaardig privéleven op het Belgische grondgebied hebben uitgebouwd. Zij leggen daartoe geen enkel substantieel stavingstuk voor. Daarenboven wijst de Raad erop dat, zelfs indien verzoekende partijen gewag zouden kunnen maken van een privéleven in België, *quod non*, dan nog oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat hun zaak doet getuigen van uitzonderlijke omstandigheden.

Verder dient – zoals de verwerende partij ook heeft opgemerkt – vastgesteld te worden dat niet blijkt dat de verzoekende partijen enkel in België een gezinsleven zouden kunnen leiden gelet op de niet-onderbouwde verklaringen met betrekking tot hun verblijf in België. Verzoekende partijen betwisten verder ook niet dat zij geen andere familie hebben in België.

Het loutere feit voorts dat de meerderjarige zoons in Armenië hun dienstplicht moeten vervullen kan ook niet aanzien worden als een schending van het familieleven. Het gaat om meerderjarigen van 24 en 22 jaar oud waarvan niet blijkt dat zij niet onafhankelijk van de ouders kunnen functioneren. Evenmin blijkt dat zij niet in contact kunnen blijven met hun ouders tijdens en zelfs na het vervullen van de dienstplicht.

De verzoekende partijen slagen er met hun betoog geenszins in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER